

6 OCHRANA PROTI HARASSMENTU

6.1 Obecná definice

Zákon na ochranu proti obtěžování a sledování¹⁴³ – The Protection from Harassment Act 1997 (dále jen „PHA“) – je jednou z dalších možností ochrany v rámci ochrany osobnosti. Zákon patří mezi antistalkingovou legislativu, která má kořeny v zákonu proti domácímu násilí. Opět to byly osoby veřejně známé, které zákon prostřednictvím podaných žalob začaly užívat za účelem, který nebyl při přijetí zamýšlen.¹⁴⁴

Zákon je kombinací trestních a civilních sankcí pro jednání, které má stejný základ. Zákon byl novelizován v průběhu času, ale jeho vývoj je především ovlivněn judikaturou, která rozšířila působnost zákona na jednání, která zákonem nebyla předvídána. Předmětem zákona jsou jednání, která zahrnují stalking ve formě sledování, kvalifikovaného sledování, obsahujícího obavy z násilí a sledování, které způsobí vážný stres a obavy. Do první kategorie dále patří spory mezi sousedy a spory na pracovišti. Do druhé kategorie patří jednání, které vede ke kampani vůči dotčené osobě, nebo jednání, které vyvíjí tlak na druhé, aby něco konali proti osobě poškozené. Osoba je odpovědná za stalking poté, co její jednání naplňuje znaky harassmentu, jak je stanoveno v PHA. Osoba musí vědět, že její jednání je harassmentem, nemusí však být srozuměna s tím, že naplňuje rovněž stalking. Dle čl. 1 PHA se osoba nesmí dopouštět jednání, které za a) vede k harassmentu (obtěžování) druhé osoby a za b) o kterém ví nebo by měla vědět, že vede k obtěžování druhé osoby. K prokázání, zda toto mohla vědět či měla vědět, slouží test „*reasonable person*“ – tedy původce jednání toto mohl vědět, pokud každá rozumná osoba v dané situaci mohla vědět, že se dopouští harassmentu. Jednání je nutné učinit nejméně dvakrát v případě odpovědnosti trestní, jednou postačí u odpovědnosti civilněprávní.

Nebezpečné sledování (stalking) je zde od nepaměti, zejména jsou jím ohroženy známé osobnosti, ale i královská rodina. Stalking ne ve smyslu paparazzi sledování byl předmětem řízení pod PHA u řady britských soudů.

---

¹⁴³ Pro přesnost budu nadále užívat promiscue harrasment pro obtěžování a stalking pro sledování.

¹⁴⁴ SCOTT, Andrew. Flash Flood or Slow Burn? Celebrities, Photographers and Protection from Harassment (2009), *Media & Arts Law Review* 14 (4), 397–424.

Teprve v roce 2009 došlo k prvnímu užití této legislativy ve spojení s ochranou soukromí. Média nebo společnosti, které najímají fotografy, se mohou stát odpovědnými dle tohoto zákona. V říjnu 2009 královská rodina vydala upozornění pro média a fotografy, že pokud budou fotografováni nebo jinak bude narušována jejich dovolená na soukromém panství v Sandrinhamu a Balmoralu, bude podána žaloba pro zásah do soukromí, ale i pro harassment dle PHA, neboť již v minulosti k tomuto narušení došlo, když fotografové užívali fotoaparáty s teleobjektivy.¹⁴⁵

Stalking zahrnuje sledování osoby, zejména ve formě kontaktování, pokusů o kontakt, zveřejňování informací o dotčené osobě nebo informací, které pocházejí od dotčené osoby, monitorování internetu, e-mailů a jiných forem elektronické komunikace, sledování domu nebo jiných míst, kde se dotyčný může nacházet, vniknutí na pozemek dotčené osoby apod. Při trestní odpovědnosti hrozí pachateli trest odnětí svobody do šesti měsíců nebo peněžitá pokuta do výše 5 000 liber. Kvalifikovaná skutková podstata pak zahrnuje způsobení obavy z násilí a z násilného jednání. Zákon dále obsahuje možnost uložení zákazu, kterým se zakáže nebo omezí pachatel v dalším jednání, které by naplňovalo podstatu harassmentu.

Zákon umožňuje vydání zakazujících opatření (*Restraining orders*), která mohou mít povahu i předběžného zákazu. Otázka přiměřenosti zákazu (*restraining orders*) ve vztahu k čl. 10 Úmluvy byla předmětem rozhodování v případě *R v Debnath*.¹⁴⁶ Žalované bylo zakázáno, aby zveřejňovala jakékoliv informace o muži, který byl předmětem jejího zájmu, ať už tyto informace jsou pravdivé, nebo ne. Žalovaná strávila s poškozeným jednu noc, myslela si, že se od něj nakazila pohlavní nemocí, přestože jí vůbec netrpěla. Započala vůči němu kampaň, v jejímž rámci mu rozbila auto, zaregistrovala na ho na stránky gay porna, obvinila ho ze sexuálního harašení a obtěžovala jeho snoubenku množstvím e-mailů. V odvolání proti uloženému zakazu uvedla, že tak široký zákaz by byl v rozporu s čl. 10 Úmluvy. Odvolací soud konstatoval, že je nutné zohlednit, zda zákaz je proporcionální a nezbytně nutný. V daném případě sloužil k ochraně oběti, která je pod dlouhodobou šikankou ze strany žalované, když žalovaná byla již dvakrát odsouzena pro harassment. I zákaz zveřejňování pravdivých informací je proporcionální, protože sleduje jejich ochranu do budoucna, když zde není žádný veřejný zájem na

¹⁴⁵ V roce 2000, když královna zlomila krk bažantovi, v roce 2009, když Kate Middleton hrála o Štědrém dnu tenis. Za tyto fotografie byla uhrazena náhrada nemajetkové újmy na charitativní účely. Fotografie nebyly publikovány ve Velké Británii, ale byly prodány do USA.

¹⁴⁶ [2005] EWCA Crim 3472.

publikaci informací tohoto druhu. V porovnání se zásahy do práv poškozeného a jeho snoubenky je zákaz minimálním omezením osoby a jejího práva na svobodu projevu. Na rozdíl od případu *Debnath* ve věci *R v Puddick* a *R v Fredrics* žalovaný zřídil webové stránky, kam umístil informace o vztahu bohatého milionáře se svou manželkou. Dle soudu pouhé zřízení webové stránky není jednáním směřujícím k harassmentu dle zákona a bylo by omezením čl. 10 Úmluvy, pokud by žalovaný nemohl publikovat informace, které jsou založeny na reálných faktech. V případě *Fredrics* soud rovněž neuznal odpovědnost žalovaného pro harassment, kdy jako učitel hudby na Kensington University zřídil webovou stránku se jménem tajemníka školy, na které publikoval satirické obvinění úředníků a pracovníků školy z nečestného jednání. Soud konstatoval, že materiál dostupný na daném serveru je ve veřejném zájmu.

Harassment ve formě kyberstalkingu nabývá na intenzitě a má mnoho podob, od sledování aktivit osoby na internetu, krádeže identity, poškození jména a pověsti až po elektronické sabotáže a e-kampaně. V roce 2012 nebyly tyto útoky kryty PHA,¹⁴⁷ nyní jsou novináři, blogeři a jednotlivci upozorňováni dle PHA.

6.2 Civilní tort

Dle čl. 3 PHA je poškozená osoba oprávněna žalovat dle zvláštního tortu a požadovat náhradu újmy a rovněž, kde je naléhavý právní zájem, žádat o vydání předběžného opatření (*injunction*). To je základní rozdíl mezi trestní a civilní odpovědností. Civilní řízení je rychlejší, a nadto stačí prokázat pouze jedno neoprávněné jednání. Pokud bude poškozený požadovat vydání RO zákazu, jeho nedodržení vede automaticky k trestní odpovědnosti. Paralelní odpovědnost civilní a trestní není vyloučena. V případě *Turner v Microsoft* z roku 2000 se soud vyjádřil, že PHA slouží k ochraně před stalkingem a antisociálním jednáním mezi sousedy a rasovému harašení, ne k represivním soudním řízením. Nicméně elektronická komunikace a nové technologie přinesly nutnost zaobírat se ochranou práv a PHA tomuto účelu mohla nejlépe posloužit. V případě *CBL v Person Unknown*¹⁴⁸ žalobce vlastnil twit-

¹⁴⁷ Např. Nicola Brookes, fanyynka jednoho z účastníků X Factoru, napsala na svůj facebookový profil podporu a následně byla obětí trollingu, když někdo zneužil její profil a označil ji za drogově závislou prostitutku.

¹⁴⁸ [2011] EWHC 904 (QB).

terový účet, na který mu začaly přicházet výhrůžky, že bude zveřejněna jeho sexuální orientace, jeho intimní zájmy a že toto zveřejnění bude mít citelný dopad na jeho rodinu a děti. Soud toto jednání posoudil jako harassment, neboť docházelo k zaslání velkého množství tweetů a pohrůžka se týkala intimních údajů ze života žalobce. Tweets jsou tedy způsobilé k zásahu a mohou dle povahy a rozsahu vést k civilní odpovědnosti dle PHA.¹⁴⁹

Společnou odpovědnost lze přiznat nejen osobě, která je původcem harassmentu, ale i společnosti, která zaměstnance, který se dopustil harassmentu, zaměstnává. Tento princip byl potvrzen v případě *Majrowski v Guy's and St. Thomas's NHS Trust*.¹⁵⁰ Pokud jde o nové užití PHA proti novinářům, společnou odpovědnost tak lze odvodit u mediálních domů nebo u soukromých agentur, které si fotografa najmou.

6.3 Předběžné opatření

Soud vyhoví návrhu na vydání předběžného opatření jen tehdy, pokud návrh žalobce není učiněn s úmyslem obejít zákon na ochranu proti cti a důstojnosti nebo svobodu projevu. Soud v případě *Thomas v News Group Newspapers Ltd*¹⁵¹ konstatoval, že nebylo úmyslem zákonodárce zákon PHA užit proti svobodě projevu či změnit defamation law. PHA ani nemění závěry z případu *Bonnard v Perryman*.

V případě *Merlin Entertainments LPC & others v Peter Cave*¹⁵² čtyři společnosti a několik fyzických osob podnikajících v organizování běžeckých soutěží v parku požadovaly zákaz publikace informací, které žalovaný uveřejňoval na svých stránkách v rámci kritické kampaně proti nebezpečnosti běhů. Soud užil test z případu *Majrowski v Guy's and St Thomas' NHS Trust*,¹⁵³ kde soud dospěl k názoru, že otravnost, naštvaní, nebo dokonce prostředky, které slouží k rozrušení, nastávají v životě každého člověka a ten se s nimi musí naučit žít. Soud má stanovit kritéria, za kterých je již toto jednání za hranicí a pro nebezpečnost neakceptovatelné. Překročení této hranice je pak trestným činem nebo je možné požadovat civilní sankci dle PHA. Základ-

¹⁴⁹ [2011] EWHC 904 (QB). Ve věci Abu Qatada a jeho rodiny byl zákaz užit k zabránění kampaní před jeho domem a domem pronajímatele.

Srov. *Lord McAlpine v Sally Bercow* [2013] EWHC 981 (QB).

¹⁵⁰ [2006] UKHL 34.

¹⁵¹ [2001] EWCA Civ 1233.

¹⁵² [2014] EWHC 3036 (QB).

¹⁵³ [2006] UKHL 34.

ním elementem pro udělení předběžného opatření zákazu jednání odpůrce, potažmo žalovaného, je stanovení podmínky, že jednání vede k vážné újmě a stresu žalobce a dále že žalobce prokáže vysokou pravděpodobnost úspěchu ve sporu. V daném případě soud odmítl návrh na paušální zákaz komunikace žalovaného vůči žalující společnosti. Žalovaný provedl audit bezpečnosti v zábavním parku, který patřil žalobci. Jeho závěry byly kritické vůči bezpečnosti zábavního parku. Poté co mu žalobce nezaplatil a žalovaný zbankrotoval, začal zasílat velké množství varovných e-mailů zaměstnancům i majitelům společnosti. Žalobce tvrdil, že obvinění jsou difamující, žalovaný ale v průběhu řízení o věci samé chtěl užít obranu důkazu pravdy, za této situace není možné rozhodnout předběžným opatřením o zákazu komunikace, to by bylo v rozporu s pravidlem ustanoveným v případě *Bonnard v Perryman*.¹⁵⁴ Je nutné rozlišit mezi harassmentem a silnou kritikou. Co se týče podmínky stanovení pravděpodobnosti úspěchu ve sporu, pravidlo vychází z případu *Cream Holdings Ltd v Banerjee*.¹⁵⁵

V případě *Brand & Anor v Szilvia (aka Sylvie) Berki*¹⁵⁶ soud vyhověl žalobcům a permanentně zakázal žalované jakékoliv zveřejňování informací o žalobcích. Skutkový stav případu byl následující. Žalovaná jako masérka byla najatá Jamminou Khan pro Russella Branda, se kterým měla v dané době intimní vztah. Poté co žalovaná přijela do Khanina domu, žalobce odmítl její služby. Žalované bylo i přesto zapláceno a byla dovezena zpět domů. Mezi žalobci a žalovanou je spor o to, co se mělo udát v domě. Žalovaná kontaktovala média s tím, že jim podávala informace o údajném trestném jednání ze strany žalobců, a to napadení, výhrůžky vůči žalované. Tato obvinění byla uveřejněna v celostátních denících, na twitterovém účtu žalované, kde žádala, aby žalobci byli ve jménu spravedlnosti trestně stíhaní. Žalobci získali předběžné opatření zákazu publikace informací o návštěvě žalované v jejich domě a kontaktování žalobců, a to na základě *anti-harassment injunction*. Tu je možné získat tehdy, pokud žalobce prokáže vysokou pravděpodobnost výhry sporu. Podle PHA jednání naplňuje znaky harassmentu tehdy, pokud rozumně uvažující osoba považuje jednání za harassment a toto jednání způsobuje stres a obavy ze strany žalobců. Soud dospěl k závěru, že je zde vysoká pravděpodobnost, že žalovaná bude v jednání pokračovat, neboť kontaktovala média, poslance, premiéra, UNICEF, založila webové stránky. Jednalo se

¹⁵⁴ [1891] 2 Ch 269.

¹⁵⁵ [2004] UKHL 44.

¹⁵⁶ [2014] EWHC 2979 (QB).

o soustavnou kampaň proti žalobcům. Žalovaná věděla či měla vědět, že toto jednání naplňuje znaky harassmentu. Její jednání nenaplňovalo výjimku stanovenou PHA, kterou je zejména zabránění nebo odhalení trestného činu.

Ve věci *Howlett v Holding*¹⁵⁷ soud žalovanému nařídil předběžným opatřením zákaz létání s bannery a plakáty, na kterých se negativně vyjadřuje o žalobkyni, dále shazování letáků v okolí místa bydliště žalobkyně a sledování žalobkyně soukromými detektivy. Žalobkyně byla místní aktivistka, která vystoupila proti návrhům společnosti, ve které byl žalovaný činný. Tato kampaň z jeho strany trvala čtyři roky. Soud konstatoval, že se žalovaný nemůže odkazovat na své právo svobody projevu, neboť jeho hranice překračuje a jeho jednání je harassmentem ve smyslu PHA. Pokud měl za to, že žalobkyně porušuje zákon, měl se obrátit na příslušné orgány, ne svá obvinění shazovat letadlem v okolí bydliště a přelétávat nad jejím domem. Jeho jednání tak soud nepovažoval za rozumné, žádný rozumně smýšlející člověk by se takto nechoval.

V případě *PJS v NGN*¹⁵⁸ Nejvyšší soud v květnu 2016 rozhodoval otázku přiměřenosti předběžného zákazu publikace článku a jmenování účastníků i přesto, že došlo k jejich identifikaci v zahraničí, ale i ve Skotsku. Tedy zda zákaz je proporční, když se vztahuje na Anglii a Wales. Otázka pro Nejvyšší soud nebyla, zda soudy provedly test proporcionality řádně, ale zda anonymizace poté, když zvláště v USA a na různých online serverech byli účastníci identifikováni, má být nadále zachována.

Skutkové okolnosti byly následující. Odvolací soud konstatoval, že není v souladu s právními principy požadovat po lidech, aby se zdrželi mluvit o věcech, které jsou obecně známé. Odvolací soud z těchto důvodů měl za to, že by žalobci nezískali v řízení ve věci samé permanentní zákaz z důvodu, že nenaplní podmínky čl. 12 HRA 1998.¹⁵⁹ Odvolací soud konstatoval, že soudy nemají žádnou kontrolu nad zahraničními servery, a proto by předběžné opatření zákazy bylo disproporční. Nicméně odvolací soud se nezabýval otázkou, zda zákaz může pomoci žalobcům, aby do budoucna nebyly zveřejňovány informace, a zda by případně díky tomuto zakazu nebylo možné vymáhat vymazání informací z online serveru tak, jak to učinil Max Mosley proti Google. Soud se ani nezabýval otázkou, zda publikace o tom, že před-

¹⁵⁷ [2001] EWCA Civ 1233.

[2006] EWHC 41 (QB); *ZAM v CF* (QB).

¹⁵⁸ [2016] EWCA Civ 100.

¹⁵⁹ *Cream Holdings v Banerjee* [2005] 1 AC 253.

běžné opatření bylo zrušeno, nepovede k další újmě na osobnostních právech žalobců a jejich dětí.

Nejvyšší soud v rozhodnutí¹⁶⁰ proto konstatoval, že ve svém hodnocení odvolací soud pochybil, když shledal vyšší prioritu čl. 12 HRA 1998 nad soukromím a také pokud měl za to, že článek obsahoval informace minimálního veřejného zájmu. Nejvyšší soud měl za to, že informace o sexuálním styku, byť mimo manželství anebo zahrnující více než jednu osobu najednou, neobsahuje žádný, ani minimální veřejný zájem, i když se jedná o známou osobu.

6.3.1 Anonymita

V případě *ZAM v CFW*¹⁶¹ soud vydal předběžné opatření zákazu publikace a poskytl účastníkům anonymizaci případu na základě kombinace ochrany proti harassmentu a defamation. Soud konstatoval, že uveřejnění tak hrubých a difamujících obvinění, zejména obvinění z pedofilie a zneužití postavení ve finančním sektoru, by mělo za následek harassment, neboť by publikace způsobila pozdvižení, rozrušení a stres, což jsou prvky harassmentu. Co se týče anonymizace, k té bylo přistoupeno z důvodu vydírání ze strany žalovaných a neposkytnutí žádné obrany v soudním řízení žalovanou stranou. Toto byl první případ, kdy anonymizace byla použita na základě harassmentu, avšak v souvislosti s vydíráním (*blackmail*), což je jeden z důvodů pro anonymizaci v soudních řízeních pro tort defamation.

6.4 Obrana

V případě *Hayes v Willoughby*¹⁶² Nejvyšší soud rozhodoval o rozsahu obrany proti odpovědnosti za tort, kdy jednání žalovaného bylo činěno pro účely odhalení či ochrany před trestným činem. Nejvyšší soud konstatoval, že obrana může být úspěšná jenom tehdy, když žalovaný rozumně předpokládal a věřil, že je jeho jednání činěno za tímto účelem. Případ se týkal žaloby vlastníka společnosti, u které žalovaný před propuštěním pracoval. Žalobce byl žalovaným obviněn z mnoha nezákonných jednání, např. z podvodu, zpronevěry či krácení daně, a tato obvinění byla zasílána policii a příslušným

¹⁶⁰ [2016] UKSC 26.

¹⁶¹ [2011] EWHC 299.

¹⁶² [2013] UKSC 17.

státním orgánům. Rovněž žalovaný získal důvěrné informace o zdraví manželky žalobce, které rozesílal jejímu zaměstnavateli a lékařům. Soudy konstatovaly, že jednání žalovaného naplnilo znaky harassmentu, jelikož se jednalo o jednání, které zapříčinilo stres, znepokojení a strach žalobce. Žalovaný tvrdil, že toto jednání činil s úmyslem chránit společnost a objasnit trestné činy žalobce. Soud konstatoval, že ačkoliv se žalovaný mohl domnívat, že žalobce spáchal tyto trestné činy, jednání mělo skončit v červnu 2007 poté, co byla ukončena správní řízení a žalobce nebyl shledán vinným ze žádného závadného jednání. V této fázi jednání žalovaného přesáhlo limity rozumného jednání. Nejvyšší soud rozhodl, že racionalita, tedy rozumná víra a předvídatelnost jednání, je podmínkou pro naplnění obrany proti odpovědnosti za tort. Jednání tedy nesmí překročit meze, které by i člověk, který je veden dobrou vírou, nemohl nerozpoznat, protože pak by obrana byla natolik široká, že by pouhá existence víry, jakkoliv nepodložené, mohla ohrozit potrestání jednání, které je v rozporu s účelem zákona.¹⁶³ Racionalita by měla být hodnocena na základě objektivních standardů. Vyžaduje dobrou víru a logické spojení mezi důkazy a rozhodnutím k jednání.

6.5 Oprávněný zásah

V případě *Trimingham v Associated Newspapers*¹⁶⁴ magazín *The People* v roce 2010 uveřejnil reportáž o nemanželském poměru poslance Christophera Huhna se svou asistentkou Carinou Trimingham, jež v té době byla v registrovaném partnerství. Následně tisk otiskl sérii článků, ve kterých popisoval jejich vztah, včetně odkazu na její lesbickou minulost a maskulinní vzezření. Soud žalobu pro zásah do soukromí zamítl s odůvodněním, že si žalobkyně byla vědoma, že jejím novým partnerem je přední představitel politické scény, navíc že jejich vztah je mimomanželský. Co se týče harassmentu, soud s odkazem na případ *Thomas v News Group Newspapers Ltd* dospěl k názoru, že je nutné si položit následující otázky, zda byla žalobkyni způsobena újma jednáním – publikací šedesáti pěti článků, zda žalovaný mohl předvídat, že újmu způsobí, a zda jednání bylo odůvodněné a ke všem otázkám doplňující, zda žalobkyně byla pouze soukromá osoba, nebo osoba veřejná. Soud konstatoval, že jednání nenaplnuje znaky obtěžování ani sledování ve smys-

---

¹⁶³ Viz *Majrowski v Guy's and St. Thomas's NHS Trust* [2007] 1 AC 224 [30]. 5 (QB).

¹⁶⁴ [2011] EWHC 476 (QB).
[2012] EWHC 1296 (QB).

lu zákona PHA, neboť bylo zasazeno do kontextu článku, který se vždy týkal jejího milence Christophera Huhna a vždy po jeho veřejném vystoupení. Jmenování žalobkyně tak bylo až druhotné. Co se týče druhé podmínky, že jednání není odůvodněné, a může tak způsobit stres žalobkyni, ta nebyla naplněna, neboť jak už i v odůvodnění zamítnutí zásahu do soukromí bylo uvedeno, jednání nebylo schopno do osobnosti zasáhnout, neboť jsou informace pravdivé a žalobkyně je veřejná osoba, která musí snést vyšší míru kritiky.

Ve věci *Thomas v NGN*¹⁶⁵ deník *The Sun* publikoval článek, který informoval o degradování dvou seržantů na londýnské policejní stanici, kteří byli svou kolegyní afrického původu nahlášeni pro nevhodné poznámky na somálského žadatele o azyl. Noviny následně otiskly sérii dopisů čtenářů, kteří paní Thomas napadali a identifikovali, což vedlo k zaslání několika rasistických dopisů k ní domů a její obavě o práci a život. Soud balancoval právo dle čl. 8 a 10 Úmluvy a dospěl k závěru, že noviny, byť vykonávaly svobodu projevu, publikací série rasově orientovaných článků mohly a měly předpokládat, že povedou k rasistické reakci ze strany čtenářů, a tím způsobí žalobkyni stres. Zda mohlo vydavatelství předpokládat, že se dopouští harassmentu, se mohlo určit dle toho, zda důsledek mohl být rozumně předpokládán. Svoboda projevu může být omezena pro národní bezpečnost a k ochraně veřejného pořádku, kam dle soudu harassment patří.

V irském případě *Fulton v Sunday Newspapers Ltd*¹⁶⁶ se zkoumal vztah oprávněnosti publikace se zásahem do soukromí, ale i obavy o bezpečnost. Soud v daném případě konstatoval, že publikace informací o nelegální činnosti žalobce a jeho spojení s UVF jsou natolik veřejným zájmem, že by bylo v rozporu s čl. 10 Úmluvy omezovat možnost jejich zveřejnění pro investigativní účely.

6.6 Královská rodina

Od roku 2009 královská rodina vydává každoroční varování médiím a fotografům, aby nedocházelo k harassmentu při soukromých aktivitách členů královské rodiny. Svou žádost palác opírá o PHA s upozorněním, že užije ochranu trestní i civilní. Pozice královny z hlediska procesního je problematická, neboť její suverenita, jako monarchovi, neumožňuje svědčit ve vlast-

¹⁶⁵ [2006] UK.

¹⁶⁶ [2014] NIQB 35.
[2001] EW.

ním případě. V případě *R v Mylius (1911)* byl Edward Frederick Mylius obžalován pro pomluvu, neboť vydal článek v protimonarchistickém deníku *The Liberator*, ve kterém tvrdil, že král George V. je bigamista, neboť před svatbou s královnou Mary byl již ženat a měl tři děti. Manželku opustil, protože se měl stát přímým nástupcem na trůn a potřeboval manželku s původem. Winston Churchill tehdy králi poradil, aby byl Mylius obžalován pro pomluvu, protože by v daném případě nemusel podávat svědectví, a tedy se mohl případně vyvarovat křivé výpovědi. Královna nemusela svědčit ani v případě *R v Burrell (2002)*, v němž byl Paul Burrell obviněn z krádeže věci princezny Diany. Varování neobsahuje, zda se bude jednat o odpovědnost civilní, nebo trestní, lze se domnívat, že by ESPLP neumožnil odsuzující rozsudek pouze na základě písemné svědecké výpovědi královny. Nelze tedy po procesní stránce určit, jak by soudní řízení probíhalo.

6.7 Paparazzi

Velké množství případů na ochranu proti harassmentu směřuje vůči paparazzi, kdy žalobci pochází z řad osob veřejně známých či veřejně činných. V roce 2008 Sienna Miller uzavřela mimosoudní narovnání s *Big Pictures Agency* po kampani, kdy fotografové čekali před jejím domem, nebezpečně ji pronásledovali autem a honili při venčení psů. Úspěšný v soudním sporu byl Hugh Grant v případě jeho přítelkyně *Ting Lang Hong v XYZ*,¹⁶⁷ kterou pronásledovali fotografové v porodnici, při odjezdu z porodnice a hlídkovali před domem, jen aby získali fotografie dcery Hugh Granta. Soud vydal předběžné opatření zákazu pořizování jakýchkoliv soukromých fotografií jí a dětí, pokud k tomu nevysloví souhlas. V případě *Styles v Photographer AAA and others* Harry Styles dosáhl permanentního zákazu fotografování, pronásledování v autě a na motorce, sledování, postávání a čekání v okruhu padesáti metrů od místa bydliště, monitorování jeho pohybu a získávání fotografií. Co se týče královské rodiny, v říjnu 2013 Kate Middleton a v listopadu 2013 princ Harry prostřednictvím *Clarence House* požádali, aby média nezveřejňovala jejich fotografie pořízené při běžných aktivitách (nakupování na Oxford Street, výlet do Nandos). Zajímavým je případ pouličního umělce známého pod jménem Banksy, který byl zachycen fotografy při práci. Brání se zveřejnění s tím, že by ztratil komerční hodnotu své osobnosti, kdyby jeho identita byla odhalena.

¹⁶⁷ [2011] EWHC 2995 (QB).

Zákon tak umožňuje zabránit sledování, telefonování, získávání přístupu k třetím osobám, nechtěnému fotografování, ale i vstupování na cizí pozemky. Jedná se o legislativu, která stojí samostatně a lze ji užít na široké spektrum činností. Zejména mladší členové královské rodiny mohou využít zákazů, které poskytuje civilní, ale i trestní řízení dle zákona.